

Anatomia humana

CAL TORNAR AL TEMA DE PEDIATRIA

Jorge Bello

Divendres passat, dia 5, va fer-se un any que es va convocar la plaça interina de pediatria per a Canal Salat. El resultat i els fets posteriors en són prou sabuts. El que no és sabut és per què no es va tornar a convocar aquesta plaça.

Les noves autoritats de Menorca haurien de fer-se aquesta pregunta, que ara assolix un grau més alt d'urticària perquè la Direcció d'Atenció Primària d'Eivissa i Formentera sí que vol convocar una o més places de pediatria d'assistència primària.

Efectivament, el passat dilluns 4 de maig, el web de l'Associació Espanyola de Pediatria publicava aquest anunci:

«Aspirantes para cubrir plazas interinidad atención primaria con participación activa en la actividad hospitalaria y posibilidad de guardias hospitalarias. Próxima publicación en www.ivalsut.es»

Per demanar-ne més informació, l'anunci diu que cal adreçar-se al Departament de Personal, i en dona el número de telèfon.

El candidat que hagi trucat haurà rebut una atenció amable que li confirmava la perspectiva d'aquesta convocatòria. I li hauran sol·licitat d'enviar-los el currículum per tal que la directora li truqués per donar-li'n més informació. Uns dies després, aquest candidat haurà rebut una telefonada per demanar-li de fer la

inscripció al Servei d'Ocupació de les Illes Balears.

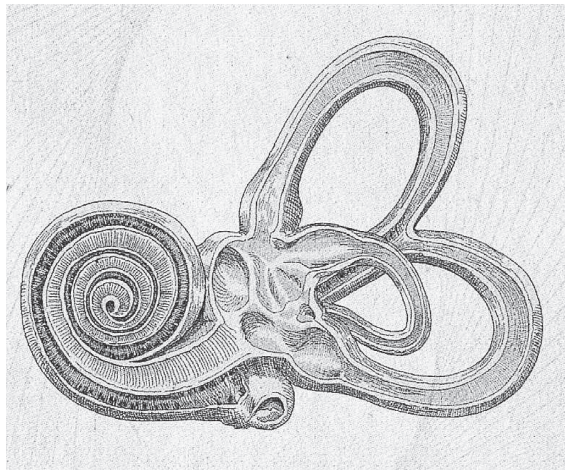
Fins on puc saber, aquesta convocatòria encara no s'ha publicat oficialment. Però és evident que l'anunci vol avançar-se per donar-li més difusió i per tal que arribi al nombre més alt possible de candidats. (La mateixa web va publicar durant el passat cap de setmana, el 5 de juny, un altre anunci, aquest per a cobrir una plaça de pediatria a l'hospital d'Eivissa).

El sistema de contractar per convocatòria pública és sense dubte el mètode més just i transparent de contractar algú el sou del qual sortirà de les butxaques públiques. Però té dos inconvenients.

El primer, que es valora amb molta cura els antecedents professionals del candidat però no valora igual d'acuradament els valors humans i extraprofessionals que el candidat pugui aportar.

El segon, que només accepta candidatures de professionals titulats, amb la qual cosa queden exclòs els professionals no titulats que puguin demostrar prou solvència humana i professional per desenvolupar-se correctament en la feina que hauran de fer.

Sobre el tema de pediatres titulats i no-titulats, i considerant els vincles passats i presents de Menorca amb el món anglès, vaig consultar un pediatre anglès. Format i titulat a Londres, fa uns

Les convocatòries són un bon sistema de contractació, però han d'evitar el laberint burocràtic i han d'adaptar-se a la realitat

anys que fa feines a Barcelona.

El doctor Kartik Babul va explicar-me que l'assistència primària de pediatria d'Anglaterra no la fan pediatres (titulats). Ben al contrari, tota l'atenció primària de pediatria del país la fan metges de família. I els pediatres fan la feina de pediatria a l'hospital.

A l'hospital, els pediatres treballen en

tres nivells segons l'experiència que vagin assolint i la vàlua i solvència professionals que vagin demostrant.

D'aquesta manera, als barris anglesos, és un metge de família qui visita el fíet, i només si considera que la situació ultrapassa les seves habilitats i competències professionals, enviarà el fíet a l'hospital. I aquí rebrà atenció amb un pediatra de primer, segon o tercer nivell segons la importància de la malaltia que presenti.

Segons va explicar-me, el sistema funciona prou bé perquè tothom confia en el metge de família, i confia també que enviarà

el pacient a l'hospital si la situació se'n torna més complicada.

A Espanya, en canvi, es vol que el metge de pediatria de l'ambulatori sigui un pediatre titulat. Però ja se sap que no hi ha prou pediatres titulats per a totes les places de pediatria. I també se sap que el pediatre titulat serà més útil a l'hospital, i que l'hospital té problemes per cobrir totes les places de pediatria que li caldrien.

Per tant, les convocatòries han d'adaptar-se a la realitat de cada comunitat i de cada moment. Cal que siguin un instrument útil de contractació, i per això han de ser flexibles i sobre tot realistes.

[bello.cat / jordibello@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibello@gmail.com)

Es racó d'en Cambreta

... ES CAP SE GRATA

Gustau Juan Benejam

Hi ha una antiga expressió menorquina, avui fora del llenguatge habitual, el de les xarxes mediàtiques, que deia: «Es qui barata, es cap se grata», que era una manera de dir que els canvis solen dur preocupacions. I dins el context de la societat molt immobiliària, conservadora, del temps en què es va crear, l'expressió tenia un ple sentit; perquè hi havia un petit nucli rector de la societat que ben vivia i no volia canviar res; la resta de la societat, la majoria, s'havia criat resignada, conformada en la seua misèria.

Açò ve a la situació política i social que vivim. Juny calent, a nivell polític hem passades ja les eleccions locals i, en part, autonòmiques, amb els resultats coneguts: la dreta, al govern de la major part de les institucions, va perdre molts de vots i l'esquerra va guanyar en conjunt a molts dels territoris, però dividida, com

sempre; i és sobrer repetir que l'enemic d'un grup d'esquerres prou vegades és un altre grup d'esquerres, sense deixar de banda les qüestions -o les petites misèries- personals.

En aquestes envistes, el president del Govern espanyol Mariano Rajoy, pressionat per la situació interna del seu partit, de les moltes de cadires que els podrien ballar als propers dies o a les properes setmanes, es mostra disposat a gratar-se un mica el cap, a ell que açò li agrada tant poc i baratar algunes coses, poques, sobretot les maneres de «comunicar-se» amb la societat; perquè, convençut que ho ha fet bé però que no ho ha sabut explicar, afirma que de canviar la política econòmica ni parlar-ne: *«no conviene cambiar lo que funciona»*.

Got mig ple, got mig buit. L'economia funciona, diuen, creix, oh paraula màgica, inescrutable dogma de fe, fins a un 3 per cent diuen que pot arribar d'aquí a finals d'any: *«No conviene cambiar lo que funciona»*. Ens cansam de llegir nombres, molts de nombres, nombres massa contradictoris: l'economia creix, però les rendes familiars baixen, augmenta la feina precària, també ho diuen els nom-

bres. Ja és clar que aquell que no tenia ni una hora de feina i ara en té quinze cada setmana una temporadeta està millor que no estava, però pitjor que abans de

Ens cansam de llegir nombres, molts de nombres, nombres massa contradictoris: l'economia creix, però les rendes familiars baixen, augmenta la feina precària, també ho diuen els nombres

començar la crisi, que tenia feina plena; i aquell que en tenia quaranta i el reduïxen a trenta hores i més mal pagades, està pitjor però s'ha aconhortat de no haver-les perdudes totes.

Tant de bo que arriba l'estiu, tant de bo que tenim el futbol, aquest unguent que calma el dolor de tantes cremades: «Copa, lliga i champions» clamen a cor les multituds enfermerides, no importen ni tan sols els colors, si són dels nostres millor, és clar.

Mentre, a cofurnes fosques, a la fresca a una taula de bar o a un asèptic despatx, es negocien, a darrera hora i a la de veres, com gestionar els propers quatre anys els vots que els ciutadans vam dipositar a les urnes el passat 24 de maig. I els qui tenen por d'haver-se de gratar el cap quan l'estiu hagi arribat al seu fort, tal vegada -als mitjans de comunicació en llegim prou notícies- estan signant els darrers decrets, les darreres factures, els darrers compromisos, per tal que tot quedi *«atado y bien atado»*, més enllà dels resultats electorals, més enllà dels pactes i dels no pactes al límit del temps.